

спорове и съ сърбитѣ. Днесъ изгодитѣ ни сѣ еднакви. Ако стане нужда, нека предложимъ заедно съ Неманъ помощта си на алеманитѣ... Защото нашата бранъ съ гърцитѣ едва сега започва... — пошѣпна тихо Асѣнь, като се разхождаше замислено. — А когато имашъ единъ силенъ врагъ, вториятъ ти става излишенъ.

Бѣлгунъ бѣ мждъръ като славнитѣ си прадѣди отъ първото царство.

ГЛАВА XV.

Князь Белота проследи съ радостенъ погледъ тънката фигура на сестра си, която отиваше да донесе тепсията съ точеното и, като се усмихна, каза извърнатъ къмъ жена си:

— Същашъ ли се, Зоя, защо Иванко почна да зачестява напоследъкъ у насъ?

— Човѣкъ трѣбва да е съвсемъ глупавъ, за да не се догади, — отвърна ромейката, която въ това време пригладдаше за последенъ пътъ чернитѣ си джоговидни вежди и прибави на ума си: — по-добре стана, че Мария сега е у насъ, за да се зальгва Белота.

— Но азъ съмъ ѝ опредѣлилъ другъ, по-достоенъ женихъ — продължи князѣтъ. — Знаешъ ли кой е? Отъ царското семейство!

— Добромиръ ли?

— Не. Добромиръ е буенъ, лекомисленъ момъкъ. И после, Мария нѣма да го хареса. Не. Другъ.

— Борилъ?

— Да. Синѣтъ на Асѣновата сестра. Вече нѣколко пъти той ми загатва. И Асѣнь сѣщо.

Зоя дигна рамене. Все едно ѝ бѣше, кой ще вземе Мария. Нали Иванко ѝ се клѣ, че обича само нея?

Девојката влѣзе отново и сложи сладкото на трапезата. Тя бѣше дребно, слабичко момиче, съ детска уста и свѣтли като синчець очи. Златистопепелявата ѝ коса падаше въ две едри плитки чакъ до кръста ѝ.

— Готово ли е всичко? — попита Белота.